

ОНЕПРАВДАНИЯТ

Познавам един известен писател, славен и уважаван от самия себе си. Веднаж той благоволи да седне на нашата маса в кафенето. Направи ми снисхождение приятелско. И щом седна, захвана да разправя. Почна да разправя нещо за себе си. Той всякога за себе си е една интересна тема.

— Не може да се работи спокойно, господа, — каза той. — Не може: от почитатели, и от разни там всякакви любители на автографи, на литературни въпроси, на вестникари и на разни жени психопатки, турнали си намерение непременно да се запознаят с тебе.

И съм принуден да се заключавам.

Заклучи вратата, дай заповед за тишина в къщи и отвори съкровищницата на мисълта! Защото читателите чакат, искат, търсят по-ново, по-ново и по-ново от любимия автор.

От друга страна, животът непрекъснато навява теми, мисълта работи, трябва да се твори. Изпуснеш ли момента, пропада всичко во веки веков. Литературата губи.

Добре, но нахалството на хората е неизмеримо. Заклучи се, ако щеш, в желязна каса,